

ANDRÁS + KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

V. évfolyam 2. szám

2008. nyár

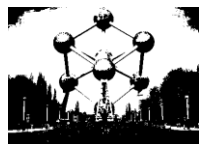
Vall rólad híre sok fényes csodának,
Egyetlen szódra hallgat a holt anyag,
Tüstént fut Maurus mintha szállna
Biztosan lép a szilárd habokra...

Egy fény sugarban a hiú világnak
Minden bálványát összegyűjtve látod,
S a földnek érzed silányságát:
Egyedül csak Isten él szívedben...

Víg énekszóval most dicsérjük együtt
Égi hazába költözött Atyánkat,
Kit a Szentháromság egy Isten
Bő jutalma boldogít örökre. Ámen.

Részlet a Szent Benedek vesperás Himnuszából

Az Atomium árnyékában

Brüsszel... Ma már inkább az Európai Unió egyik székhelyeként, semmint Belgium fővárosaként tartja számon az európai ember, az aki már tagja, és az is, aki még nem ennek a kontinensnyi méretű egyesülésnek. 2004. május 1-én mi is beléptünk ebbe az Unióba. Eltűnődöm, mennyi tényleges előnyt, ugyanakkor mennyi meghiúsult - talán megalapozatlan - reményt is hozott nekünk ez a rég várt, ugyanakkor kétségekkel is jöcskán megtűzdelte csatlakozás. Ha most mégis inkább az öröm, a büszkeség hangja az erősebb, annak, bevallom, személyes okai is vannak. Tagja lehettem az énekkar azon csapatának, amelyet az Európai Unió parlamentje néppárti frakciójának magyar képviselői hívtak meg baráti látogatásra Brüsszelbe. Aki szervezte az utat, vendéglátóként összefogta az Unió alkalmazásában dolgozó fiatal vagy az emigrációban élő magyar családokat, nem ismeretlen egyetlen tihanyi előtt sem, hiszen hosszú évekig dolgozott nálunk, munkájával gyarapította és vitte Tihany legjobb-legnemesebb hírét mindenfelé: Hólvényi György. >> folytatás a 3. oldalon

ÜNNEPEINK:

Ágoston és Jeromos testvér fogadalomtétele:
Nagyboldogasszony vigíliája
Augusztus 14. 17.30

Nagyboldogasszony ünnepe:
Augusztus 15. 18.00 Vesperás,
szentmise
(Sárai Szabó Kelemen OSB)

Könyörgés a magyarságért:
Szeptember 13. (szombat)
15.00
(Dolinszky Árpád ev. Püspök,
Délvidék)

**„Vagyok, mint minden ember: fenség,
Észak fok, titok, idegenség...”**

/Ady Endre/

Amikor gyerek voltam a szomszédunkban kis macskák születtek. Minden nap többször megnéztük őket és megfigyelhettük, hogy hogyan lesznek egyre bátrabbak. Először csak a kis „fészükéből” pislogtak kifelé, azután egyre nagyobb teret hódítottak meg: kímásztak a tuskókra, aztán eljöttek a küszöb, végül már teljesen ott hagyták a fáskamrát, ahol születtek. De mindig vissza-vissza mentek a kis vackukba és újra neki indultak a nagy világnak. Sokszor eszembe jut ez a kép, amikor arra gondolok, hogy a gyerekeim is így fogják szép lassan elhagyni kis „fészüküket”. >> Folytatás a 2. oldalon >>

Aki utánam akar jönni...

(Vö. Mt 15,27)

Jézus attól, aki őhöz akar tartozni, elszántságot kíván. Elkötelezettséget és szabadságot. Szabadnak kell lenni minden kötöttségtől, s ez egyáltalán nem könnyű. Jézus arra akar rádobbenteni, hogy el kell fordulni mindentől, ami az embert elválaszthatná tőle. Jézus szól a szeretetről, s a mások szeretetének mértéke: önmagunk szeretete. Úgy szeressük embertársainkat, miként önmagunkat szeretjük. S azt tegyük velük, amit szeretnénk, ha velünk is tennének az emberek. – Kereszthordozásról beszél. Nem könnyű azt a keresztet elviselni, amit kap az ember, s nem azt, amit keres magának. Jézus követésével együtt jár, hogy vele megyünk az úton, s ez az út a kereszthordozás útja. Aki nem hordozza keresztjét, nem lehet Jézus tanítványa. – Jézus szerint alakítani az életet annyit is jelent, mint számot vetni sok mindennel. Miként az építő leül, s végiggondolja, van-e miből építeni, ugyanúgy az életünk is akkor lesz csak épületes, ha számot vetünk: mi a lényeges és mi a lényegtelen. Jézus nem élet-tagadó, hanem élet-igenlő. Csupán arra kellene rádobbennünk, hogy akkor lesz igazán az enyém az élet, ha a dolgoknak megfelelő rendje van. Ha nem teszem az Isten elé és fölé azt, ami csak ideig-óráig tartó.

Ha nem ragaszkodom görcsösen házhoz, vagyonhoz, hatalomhoz, tekintélyhez, birtokhoz... Birtokolni - vagy létezni? - teszik föl gondolkodók manapság a kérdést. S mennyien vannak, akik a görcsös birtoklás-vágyban végleg elveszítik önmagukat, és képtelenek arra, hogy igazán éljenek...

Tenni az Isten akaratát. Helyes rendet teremteni az életben. Befogadni az Isten Igéjét. Igent mondani az Isten igéjére.

Ez a feladat. Ez a jézusi követelmény.

Dr. Korzenszky Richárd OSB.

Emlékezünk Kovács Ferencné Erzsi néni

A teljesség igénye nélkül szeretném pár gondolattal méltatni Erzsi néni munkásságát.

Számomra a legismertebbek. Szinte évtizedek óta egyházunk számára miseruhákat, karingeket, ministráns ruhákat-stólákat varrt. A Szűzanya szobor öltöztető ruháit a Tőle megszokott kitűnő ízléssel, odaadással öltögette. Fürge ujaival csodálatos dolgokat tudott művelni. Egyedülállóak voltak sütemény kreációi. A Hunyadi László opera palotás táncához a díszmagyar ruhák, zsinóros menték mind az ő keze alól kerültek ki. Még ma is (29 év után) használatosak, az iskola tulajdonában vannak. Ahol megjelent, ott mindig történt valami új, valami szép. Katalizátorként marad meg emlékezetemben, mert tudott lelkesíteni, buzdítani a nemes cél érdekében. Az Apátsági Templom Kórusának egyik alapítója majd lelkes szopránja volt. Tehát előttünk járt, jár ma is, mert egyházunk elkötelezett tagja példaként marad meg emlékezetünkben. Ő, aki haláláig Mária Kongregarista volt.

Köszönjük neked Urunk Erzsi néni

Mária néni

Vagyok, mint minden ember ...

» folytatás az 1. oldalról »

A mai pedagógia nagyon sokat foglalkozik az *önállósággal*, az *önállóságra neveléssel*. Kulcsfontosságú lett minden pedagógiai irányzat számára. A felnőtté válás, és az érvényesülés egyik alappillére azt mondják. Erről szeretnék egy pár gondolatot írni.

Amikor egy fejlesztő központban dolgoztam, a többi nevelő társammal együtt azt tapasztaltuk, hogy az a gyerek nem játszik önállóan, az a gyerek nem kezdeményező, nyitott, akihez a szülők valamiért különösen is ragaszkodnak. Minden esetben kiderült, hogy ezek *mögött az esetek mögött valamilyen szülői lelki sérülés áll*. Például az anya teljes érzelmi biztonsága (és feltöltődése) a gyerektől függ mivel szeretetet, gyengédséget, ölelést, szép szavakat nem kap meg mástól. Nagyon mélyen ragaszkodik a gyerekéhez, ezért nagyon nehezen engedi el. Sokszor erről nem is tud, mivel mindez mélyen dolgozik benne. Ezeknek a gyerekeknek állandóan honvágyuk van, csak az anyjuk mellett érzik magukat biztonságban, és ennek következményeként nagyon nehezen válnak önállóvá, nehezen alakul ki saját énképük.

Egyik hat gyermekes családjának meséltem, hogy milyen ügyesek és önállóak már a gyerekeim, mire azt válaszolta: „Ahogy neveled őket!” Akkor döbbsentem rá igazán, hogy tényleg *nevelhető tulajdonság az egészséges önállóság*. Azért írom hogy egészséges, mert most nem a lázadásról, a menekülésről beszélek. Önálló gyerek csak biztos családi háttérrel fejlődik. (Mint a kis macskáknak, akiknek volt mindig hova visszatérniük.)

A másik alapköve ennek a nevelésnek, hogy bizalmat szavazok a gyerekeknek, hogy egyedül is megállja a helyét helyzetekben, feladatokban. E nélkül a bizalom nélkül nem mer elindulni egy gyerek sem, hanem félős lesz, és nem hiszi el, hogy a szülei nélkül is megállja a helyét.

A *túl szigorú családi „törvények”* is gátolják az önállóvá válásban. Mindenütt úgy érzi szülei őrző szeme kíséri és ezért nem mer belevágni semmibe, nem mer egyéni ötletekkel próbálkozni. Szép lassan elhiszi, hogy mindig adódhat olyan helyzet, amit nem fog tudni megoldani egyedül és úgy, ahogy azt a szülei elvárják tőle.

Még a Tv híradójában is láttam, hogy a nyári táborok, nyaraltatások problémájával foglalkoznak. Valóban a *nyár rengeteg alkalmat ad arra hogy a gyerekeink elmenjenek, eltávolodjanak az otthonuktól, megszokott, biztonságos életüktől, hogy új környezetben próbálják ki magukat*. Használjuk ki ezeket a lehetőségeket, és mi szülők mindig nagy szeretettel várjuk haza őket, mint az Atya tékozló fiát a szentírásban!

Cs. T. Hanna

„Isten akaratából Jézus Krisztus apostola” vö. (Kol. 1,1)

2008. június 29-től XVI. Benedek pápa Szent Pál életét hirdette a 13. apostol születésének 2000. évfordulójára. Szent Pál a kilikiai Tarsusban, jómódú családban született, Saul néven, a mai Törökország területén. Foglalkozása sátokezdő volt, amelyet apostoli útjai során is folytatott. Szülei révén elnyerte a római polgárságot. Megtéréséig keményen üldözte a keresztényeket, Szent István diakónus megkövezésénél is jelen volt. A Damaszkuszba vezető úton történt megvilágosodása, a keresztségben a Paulus (Pál) nevet vette fel. Megtérése után rendíthetetlenül hirdette Jézus tanítását. Apostoli térítő útjai során elsősorban a pogány népeknek vitte el Krisztus ígét, és terjesztette a kereszténységet. Sokat szenvedett hitéért, többször megkorbácsolták, megbotozták, megkövezték és börtönbe zárták. A sok megpróbáltatás ellenére Szent Pál képes volt összefogni a minduntalan széthullással fenyegetett szöványközösségeket. Bebörtönzésekor római polgárjogára hivatkozott, ezért elkerülte a kereszthalált. Karddal végezték ki, ezért vált a kard Szent Pál szimbólumává. A legenda szerint lefejezésekor feje hármat pattant a földön, és helyükön forrás fakadt a mélyből. Templomunkban három ábrázoláson is láthatjuk őt karddal a kezében. A szószék ajtaján, a Jézus Szíve oltár jobb oldalán és a harmadikat nem árulom el, ez legyen rejtélyünk. Várom elsősorban a gyerekek megfajlásait a sekrestyében. A helyes megfajlók (elég, ha megmutatják a harmadik ábrázolást) jutalomban részesülnek.

Csizmazia Zsolt

Az Atomium árnyékában >> folyt. Az 1. oldalról >> Brüsszel egyszerre kedélyes, nemes és szeretnivaló kisváros a maga keskeny utcáival, szépen és gondosan karbantartott épületeivel, parkjaival, élhető kerületeivel, kellemes klímájával, másrészt titokban borzongató a hatalmas, ultramodern csillogó-villogó uniós épületek méreteit és sokaságát, valamint a szinte megszámlálhatatlan típusú embert látván. Mert itt találkozhatunk a feketénél is feketébb arcú kongói négerrel, török, arab, indiai és ázsiai muzulmánokkal és számlálni is sokféle európai ország polgáraival. De Brüsszel mégis szerényen hallgat, ha a bűbajos tengerparti kisvárosról, Brugge-ről (Brüzs) esik szó. Brugge a virágzó

Németalföld megelevenedett középkori polgárvárosa, amely magába sűríti hosszú és viharos történelmének minden jelentős állomását olymódon, hogy szinte változatlanul őrzi felújított külső formáját. Észak Velencéjének is nevezik, hiszen csatornahálózata ma ismét útként szolgál, mint fénykorában. A hajóút, amelyen egy óra alatt körbejárva megnézegethetjük a régi város urainak palotáit, a templomokat, üzleteket, kereskedő- és raktárházakat, kiegészítőként szolgál a jóval több időt igénylő gyalogos városnézéshez. A beginák Európaszerte egyedülállóan épen maradt kolostorszerű épületgyűjtése, a csipkeverők háza, a posztókészítők raktárháza, a különleges belga sört készítő ősi sörfőzde (hihetetlenül gazdag kínálat és ízvilág ☺), a mesebeli szépségű régi városháza, a Szent Vér-ereklyét rejtő kicsi templom a főtér sarkában megbújva, apró utcácskák, átjárók parányi, de csinos (és főként élénk forgalmat bonyolító) üzletekkel, sokukban a híres belga csokoládé, kávéházak és éttermek, a főtéren rendőr fűvőszemekar. Bár korábban Flandria szorgalmas kétkezi munkájából, iparából és kereskedelméből gazdagodott, manapság pedig Vallónia inkább a turizmusból gazdagszik. Polgárai és urai minden időben megbecsülték és bőkezűen támogatták a művészeteket és alkotóikat, (festészet, zene, építészet). Emellett igen magas szintre jutott a kézművesség (hímzett, szövött falikárpitok; arannyal-ezüsttel szőtt, skófiummal hímzett, igazyönggyel és drágakövel díszített kelmék; királyok és főurak számára készült egyedi ékszerek vagy ereklyetartók nemesfém foglalatban gyémánttal, rubinnal, zafírral, igazyönggyel stb. ékítve). E sok szépséget és gazdag látnivalót (s a tengerről még nem is szóltunk!) ugyan mivel is viszonyozhat egy kórus, egy templomi kórus, ha nem saját művészetével, énekével. Első este a brüsszeli Magyar Ház vendégeinek kedvére énekeltünk, majd vasárnap a francia-magyar nyelvű misén vettünk részt, természetesen énekelve. Nagyon sokan eljöttek, hogy magyar szót, magyar éneket hallhassanak, a templomban mintegy háromezren gyűltek össze. Kedves meglepetés volt számunkra, hogy a francia kántor tökéletesen megtanult egy magyar népéneket a Szent vagy Uram orgonakönyvből, amit áldozás alatt játszott, mi pedig gyanúsán csillogó szemmel énekeltük. Vendéglátóink szívből örültek nekünk, és elhalmoztak minden földi jóval, amit csak élénk tehettek. Miért ne így építsünk hát jó és tartós kapcsolatokat, kössünk barátságot és vigyük ősi nemes híret Tihanyra és Magyarországra? Milyen szerencsés érkezésünk volt, hogy előttünk egy-két nappal járt Brüsszelben a magyar államfő, Sólyom László, akit igen szívélyesen fogadtak és még elutazása után másnap is lengett tiszteletére a Szent Mihály templom tornyán a magyar zászló! Róla szólván legalább méltán lehettünk büszkék magyar mivoltunkra. Megköszönjük ezt a szép utat, amely testvérvárosunkban Deidesheimben folytatódott tovább, elsősorban Istenünknek, mert életünket, kóruslétünket neki köszönhetjük. A meghívásért Gyurinak és családjának, a kinti vendéglátóknak, akikkel találkoztunk, de azoknak is, akikkel nem, szíves köszönettel tartozunk, remélve, hogy ottlétünkkel és énekünkkel örömet is szereztünk. Gyarló, ámde elengedhetetlen földi szükségleteink, úgymint utazási költség hiányában bizony mégis lemaradhattunk volna e szép útról, ha nem siet segítségünkre nagylelkű támogatással a Tihanyi Erdőbirtokosság elnöke és tagsága, valamint a tihanyi önkormányzat képviselő testülete és polgármester úr. Mindannyiuknak tisztelettel és hálával mondunk köszönetet, bízva abban, hogyha csekély mértékben is, de öregbíthettük Tihany és Magyarország jó hírét az Európai Unió szívében.

A Bencés Apátság Énekkara nevében is lejegyezte:

Horváth Terézia

Hittan verseny szép sikerekkel

Idén tavasszal is megrendezésre került a veszprémi főegyházmegyei hittanverseny, amelynek 1. fordulóján mindkét induló tihanyi csapat (4. és 6. osztály) szép eredménnyel szerepelt, így kivívta a továbbjutás lehetőségét a veszprémi döntőbe. Az izgalmakat fokozta, hogy néhányan most első alkalommal mérték össze hitbeli tudásukat az egyházmegye különböző iskoláiból érkezett társaikkal. A Biblia évében mi másról szólhatott a feladatsor, mint a Szentírás használatával és a vele kapcsolatos – néhány esetben bizony a folyosón várakozó hitoktatók számára is komoly fejtörést okozó – kérdések megválaszolásával. A tihanyi gyerekcsapat vidáman, felszabadultan csak ennyit mondott a megmérettetés után: „Nem is volt olyan nehéz, jövőre újra jövünk!” Jogosan kérdezhetné az olvasó, hogy hol maradt az eredményhirdetés. Nos, erre egészen június 7-ig, a Tapolcai Nagyboldogasszony Katolikus Iskola által szervezett hittanos találkozóiig várniuk kellett a csapatoknak. Közel 600 hittanos vett részt ezen a vidám hangulatú, sokszínű, programokban gazdag fesztiválon. A nyitó szentmisét kézműves foglalkozások, bel- és szabadtéri sportrendezvények és érdekes színdarabok

kövezték. Ez utóbbiban a tihanyi hittanos csapat is nagy sikert aratott a kánai menyegzős történet remek előadásával. A nap zárásaként lezajlott a várva várt elméleti verseny eredményhirdetése is, ahol a tihanyi kiscsapat (**Horváth Tímea; Kovács Bea; Érdi Anna; Csizmazia Máttyás**) saját kategóriájában 2. helyezést kapott. Nagyfős csapatunk (**Csizmazia Koppány; Érdi Juli; Kovács Brigitta; Salamon Szilvia**) is szép eredménnyel szerepelt. Minden résztvevőt Szentírással jutalmaztak a szervezők, lendületet adva a további szorgalmas munkához. Végül hálát adtunk Istennek hitünkért, az együtt töltött időért, a közös játékért. Hazafelé belefért még egy búcsú fagyizás, a tihanyi plébánia jóvoltából. Köszönet minden szervezőnek, segítőnek az áldozatos munkáért, továbbá a tihanyi Önkormányzatnak, aki rendelkezésre bocsátotta a kisbuszát. Legvégül, de nem utolsó sorban köszönet minden hittanosnak, reméljük, jövőre újra együtt lehetünk!

Kicsákné Timár Adrienn

Kőkorszaki üzenet

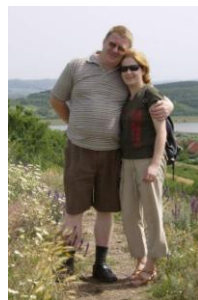
Két barát ment régen a sivatagban. Összevesztek, és az egyik képen törölte a másikat, aki megsértődött. Anélkül, hogy szólt volna bármit is, beleírta a homokba: „Ma a legjobb barátom lekevert egyet!” Mentek tovább a sivatagban. Egy oázishoz értek, ahol elhatározták, hogy megfürödnek. Az a barát, aki kapott egy pofont, fuldoklani kezdett, de a másik kimentette. Magához térve kőbe véste: „Ma a legjobb barátom megmentette az életemet!” Az a barát, aki lekevert egyet, majd megmentette a másik életét, megkérdezte: „Mikor megütöttelek, homokba írtad, most meg kőbe vésted, hogy megmentetted. Miért?” A másik azt válaszolta: „Mikor valaki megbánt, csak homokba szabad írunk, hogy a megbocsátás szele eltörölje a szavakat. De ha valaki jót tesz velünk, véssük kőbe, hogy senki se törölhesse el!”

Te mibe írod az emlékeid??

BöbeSanyi

Székelyek vendégségben

A tihanyi apátsági kórus tavalyi udvarhelyi látogatása után, májusban vendégül láthattuk tavalyi házigazdáinkat. A pár napos ittlétük zsúfolt volt, hiszen a csütörtöki érkezésük után pénteken már indultak is tovább egy bécsi kirándulásra. Miután a hosszú utaktól laposra ülték feneküket, szombaton gyalogos füredi városnézésre hívtuk őket. Délutáni hajókázás után, estére a

művésztelepen várta a terített asztal az időközben újból megehült (értsd: megéhezett) s megszomjazott énekeseket. A kóruslátogatás fénypontja a vasárnapi ünnepi szentmise volt, amin természetesen végig vendégeink énekeltek. Itt mutatkozott be testvérénkarunk új karnagya **Rózsa Imre**, aki nagy igyekezettel próbálta elnyerni a hallgatóság tetszését. S hogy sikerült, mi sem bizonyítja jobban, hogy a szertartás végén tapsal köszönték a mise résztvevői az udvarhelyi énekkar szolgálatát.

BöbeSanyi

Ismét Erdélyben

Júniusban megint Erdélyben voltunk. Az a két év, ami előző utunk óta eltelt, egy szempillantás alatt elszűnt. Sok emlék fűződik mindenkinek ezekhez a kirándulásokhoz. Már az indulásnál mindenki azt várta, hogy mikor érünk végre oda. Az út, hála a kiváló sofőröknek gyors és kifogástalan volt. Zoli bácsi a szállásnál várt bennünket. Megható volt látni, ahogy a régi barátok ugyanazzal a szeretettel és barátsággal fogadtak, mint régen. A szállás az udvarhelyi plébánia tetőterében volt ismét. A szobák ugyanazt a kellemes biztonságos érzést sugározták, mint régen. Hamar elfoglalta mindenki a helyét, és kezdődhetett a várva-várt pihenés. A programok nagyon jók voltak. Volt néhány hely, ahol már jártunk, de így is mindenki számára nagy élmény volt. Murci bá kürtje mindenhol jelezte, hogy a tihanyiak megérkeztek. A

*Nagyon örültünk, amikor megtudtuk, hogy újra mehetünk Erdélybe udvarhelyi barátainkhoz. Nekem legjobban a Gyimesek tetszett, gyönyörű vidék. Kértük a csíksomlyói Szűzmaria áldását, majd keresztutat másztunk a kálvárián. Köszönjük ezt a fantasztikus hetet Zoli bácsinak, Hajni néninek és persze Zsolti bácsinak, akik nélkül mindez nem valósulhatott volna meg. **KÖSZÖNJÜK!!!** Salamon Szilvia*

Köszönettel tartozunk vendéglátóinknak, Főtisztelendő Mátyás Károly főesperes úrnak, a kedves szakácsnéniknek, Magdi néninek és a sokat emlegetett Hajni néninek és Zoli bácsinak, akik valamennyien mindenben a kedvünket keresték. Köszönjük Tihany Község Önkormányzata és a Tihanyi Bencés Apátság támogatását, ami nélkül valóban nem valósulhatott volna meg ez az út. Csizmazia Zsolt

A megválasztott egyházközségi képviselők

Július 6-án vasárnap az újonnan megválasztott egyházközségi képviselőtestület megtartotta alakuló ülését, megválasztotta tisztségviselőit, és letette a hivatali esküt. Az egyházközségi képviselőtestület megválasztott tagjai és tisztségeik a következők: **Bakos Péter az egyházközség világi elnöke**; Balázs Dániel; Bartus Sándor; Csizmazia Zsolt; **Horváth Terézia pénztáros**; Kimmer József; Dr. Nagy Lajos; Nagy László; ifj. Salamon Gyula; ifj. Siklósi Ferenc; ifj. Sörös Gábor; Sörös József; **Torma Kálmán templomatyá**; ifj. Vörös Pál.

Munkájukhoz kérjük Isten támogató kegyelmét!

Csizmaia Zsolt

Keresztelések:

2008. május 25. Hanna (Polniczky Balázs és Farkas Éva gyermeke)

Halottaink:

Pető Sándor	(Balogh Ágnes férje)	élt: 58 év
Tarabi Pál	(Fábián Irén férje)	élt: 74 év
Glück Ferenc	(Szunyogh Julianna feje)	élt: 64 év

hamar elteltek, és azt vettük észre, hogy csomagolni kell. Az út előtt még szentmisére mentünk, hogy a hazaút alatt Isten oltalmazó kezei alatt utazhassunk. A búcsú pillanatai m indig nehezek és szomorúak, de a tudat, hogy nem utoljára láttuk barátainkat, mindenkit felvidított. Ez a hét mindenki számára feledhetetlen emlék marad egy örök életre. Remélem még sok alkalmunk lesz régi barátainkkal találkozni és meglátogatni őket.

Dérfi István

A Tihanyi
Római
Katolikus
Egyházközség
időszaki lapja

A kiadásért felelős:
Dr. Korzenszky Richárd
Szerkesztik:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Cs. Török Hanna
Horváth Terézia

Tihanyi Bencés
Apátság

***”MERT ÉN MEGTANULTAM...” /Filippi 4:
11-13./***

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

Egy esztendőben olyan sok dolog forgathatja fel a mindennapjainkat, hogy megszámolni sem tudjuk. Sok minden készlet bennünket újragondolásra, elveink, meggyőződéseink megerősítésére vagy éppen elvetésére. Minden nap feltehetjük a kérdést magunknak: mit tanultunk? Ezek megéléséhez és helyretételéhez pedig elengedhetetlen a számvetés. „Mert én megtanultam” – mondja Pál apostol. Miféle tanulás a miénk? Mit tanulunk mi meg?

I. „Mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek.” Hát valljuk meg, hogy ez nem úgy hangzik, mintha az a Pál mondaná, akit mi ismerünk: aki bárki más volt, de nem beletörődő, belenyugvó és elégedett, aki mindig égett a vágytól, hogy valahová eljusson, hogy Krisztus hatalmát hirdesse. Pál apostol - ebben az értelemben - soha nem volt beletörődő. Az itt használt görög szónak többféle jelentése van: valami olyasmi, mint higgadt, nyugodt, hidegvérű, magán uralkodni tudó. Talán a „belső nyugalmát megtalálta” kifejezés lenne a helyes fordítás. Meg van persze ennek az ellentéte is: elégedetlen emberek azok, akik nincsenek békében önmagukkal, mivel nincsenek belső erőforrásaik. Életképességük külső tényezőktől függnék elsősorban, és belső erőforrások hiányában képtelenek megtalálni békéjüket. Nem serkenti őket más cselekvésre csak egy kisebb vagy nagyobb sokk. Ők nem felelnek, hanem csak visszahatást gyakorolnak. Olyanok, mint a biliárdgolyók: energiájukat és irányukat az összeütközésből nyerik. Számtalan esetben lehet azt tapasztalni, hogy sokszor nem több egy-egy élet, mint visszahatás anélkül, hogy hatni akarna. Lehetőségek, utak, kapuk vannak előttünk, és mi inkább csak sodródunk az árral, mintsem, hogy választanánk. Ami mindent eldönt, az a belső. Pál apostol tudta ezt. „Mert én megtanultam” – mondja – „hogy körülményeim között elégedett legyek”. Nem érdektelenül belenyugvó, hanem felelő – nem, mint, akit ide-oda húznak-vonnak az események, hanem olyan valakiként, aki ezek létrehozója. George Bernard Shaw mondta egyszer, hogy „a vallás egy hatalmas erő – az egyetlen igazi buzdító erő – csak barátaim azt az egyet nem értitek, hogy az emberig, saját vallásán keresztül kell eljutnotok, nem pedig a sajátotokon keresztül”. Sokszor esünk abba a hibába, hogy megpróbáljuk rábírnunk az embereket, hogy fogadják el a mi vallásos szavainkat és kifejezéseinket, amiket lehet, hogy nem is értenek, hiszen soha nem is tanulták, nem is használták, ahelyett, hogy megpróbálnánk megérteni és elfogadni azt, ahogyan ők kifejezik magukat, hogy így csiszolódjunk egymáshoz. Elégedett vagyok és nem aggódó, nyugtalan és védekező – ami egyébként sok esetben a bizonytalanság jele, és nem a saját kifejezéseimhez fogom őket megtéríteni, hanem Krisztushoz vezetni. Pál minden idők legnagyobb evangélistája volt. Szeretett volna minél több embert megnyerni a keresztyénségnek. Azonban ezzel együtt önmaguk igaz ismeretére is, hiszen így közeledett hozzájuk. Hitte, hogy Krisztus hozzájuk is szólni akar, még akkor is, ha talán nem úgy mondták amit gondoltak, mint ő.

II. „Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is”. Ez az a tanulási módszer, mely valóban tettehez vezet. Amikor visszanezünk az elmúlt félévre, akkor őszintén el fogjuk tudni mondani, hogy az, amit megtanultunk, adott valamilyen új habitust, életfolytatást, vagy csak egy egyszerű tettet, egy új lépést? Márpedig bármelyik érzés, bármelyik belső tapasztalat, ami nem nyilvánul meg tetteiben, nem nyilvánul meg az életünkben, az nem egyszerűen nem jó semmire, hanem még meg is savanyodik. Éppen ezért ne hagyjuk, hogy, ha megértettünk valamit, ha megérintett valami, ha Istennel és az Ő dolgaival kapcsolataiban megtapasztaltunk valamit, az bennünk rekedjen, hanem merjünk élni vele! Merjünk megenni a szükséges lépést! Mert „mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem”. Azt mondják, hogy a folyami halak az árral szemben úsznak, hogy több oxigénhez jussanak, de annak amelyiket csak sodorja az ár, nem sok esélye van. Ne sodortassunk, hanem merjünk úszni, hogy hadd jusson oxigénhez a lelkünk. Az élet kiált a maga korlátozottságáért, a maga alakításáért és formálásáért. És talán a bővölködő élet még több korlátért, formálásért kiált, mint a szűkölködő, de ez nem azt jelenti, hogy a szűkölködő élet már a szűkölködés miatt szent és sérthetetlen lenne, hiszen ennek is megvannak a maga buktatói. Sokan tudják azt, hogy mit jelent megaláztatva lenni, hiszen ma Magyarországon nagyon sokan küzdenek a minimum minimumának az eléréseért, és egyre többen kerülnek ez alá, kerülnek az utcára, mert nincs munkájuk, vagy kerülnek az utcára, mert nincs hol lakniuk. Azonban bármelyiket is tapasztaltuk meg, egy biztos: ebből fakadnak a tettek, cselekedetek. Hiszen a hal is a vízben úszik. Mindössze egy valami nem mindegy, mégpedig az, hogy hogyan teszi ezt. Hogyan tette Pál? Erre nézzük meg az ő saját választát!

III. „Mert én megtanultam ... tudok... mindenre van erőm”. Egyre erősebben hangzik felénk az, amivel a felolvasott szakasz zárul: „mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem”. A ma embere talán itt kapja fel a fejét, hiszen az eddigi gyakorlati dolgok után egy szakadékon átugorva valami misztikus, oda nem illő gondolatba vetjük magunkat teljes mellszélességgel. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” Pál nem arról mesél, hogy emberek ereje dolgozik benne. Ő azt vallja, hogy „Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust test szerint, most már őt sem így ismerjük” (II. Kor. 5: 16.). Azt hiszem, méltán mondhatjuk Martin Buberrel: „én megtanultam, hogy az ember nem közeledhet úgy Istenhez, hogy túllépne az emberin, hanem csak úgy, hogy elérje azt”. Isten elénk adja a lehetőséget Krisztusban, nekünk csak élni kellene vele. Ilyen egyszerű... és mégis milyen nehéz! Milyen választ tudunk mi egyénekként, gyülekezetként, egyházként adni arra a kérdésre, amit igeszakaszunk feltesz nekünk? Mi a mi válaszuk arra 2008 júliusában, hogy megtanultuk-e? A válaszadás és az újbóli döntés nem kötelesség, hanem lehetőség. Élünk vele a nyári hónapokban is!

Áldást és békeiséget kíván: Császár Attila református lelkész

REFORMÁTUS ISTENTISZTELETEK RENDJE:

Július 13-án, du. 2órákor

Július 27-én, du. 2 órákor

Augusztus 10-én, du. 2 órákor

**Augusztus 17-én, ÚJKENYÉRI ISTENTISZTELET ÚRVACSORAOSZTÁSSAL,
du. 4 órákor!**

Augusztus 31-én, du. 2 órákor